

at jeg havde været der under hele Forhandlingen. Hvis det ærede Medlem, som jo er meget ivrig for at skaffe sig Oplysninger og skrive rundt omkring, vilde have gjort det her, saa kunde han let have skaffet sig Oplysning om, hvorledes Forholdet var, nemlig at der først holdtes Statsraad og dernæst, at jeg var optaget her i Tinget og følgelig først kunde indfinde mig i Eftermiddagsmødet af Industriraadets Forhandlinger. Dernæst sagde det ærede Medlem, at det var dog underligt, at jeg ikke benyttede Lejligheden, da jeg dog i hvert Fald maatte have faaet at vide, at der havde været en hel Del Angreb paa Regeringen. Maa jeg i den Anledning sige, at jeg spurgte den, jeg kunde komme til at spørge derom, om der var sket noget af Interesse for mig, som trængte til Imødegaaelse, og jeg fik da det Svar, at Mødet var forløbet roligt og tilfredsstillende, og at der ikke var fremsat Anskuelse af den Art. Det var et Medlem af Prisreguleringskommissionen, som gav mig Referatet, og hvis man læser Ingeniør Foss' Tale igennem, vil man ogsaa se, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem nu søger at anvende denne Tale, er ganske uberettiget.

Maa jeg dernæst give Finansministerens Udtalelse om, at det var Foderstoffer, det ærede Medlem forleden talte om, og at han nu vilde gøre det til, at det var Hvede, det Supplement, at under Forhandlingerne i Indenrigsministeriet den 13. August, hvor det ærede Medlem og Finansmændene var til Stede, var der ikke Tale om Hvede, bl. a. af den Grund, at Grosierer Lund udtrykkeligt udtalte, at der var nogen Rugmangel, men ingen Hvedemangel i Landet. Naar man talte om Foderstoffer den Gang, saa var det med den Hensigt at hjælpe paa Rugspørgsmaalet, at faa Rugen frem her i Danmark.

Finansministeren (Brandes): Jeg vil foreslaa den ærede Ordfører ikke at foretage den Ændring i Referatet. Det er vist bedre, at „Foderstoffer“ bliver staaende, for det var Foderstoffer, det drejede sig om den Gang, og det, at den ærede Ordfører nu foretrækker Hvede, synes jeg ikke kan paavirke, hvad der den Gang skete.

Den ærede Ordfører sagde til mig, at han vil anerkende, at en Finansminister skal vise Forsigtighed og Betænkelighed, men at han ikke den Gang skulde have gjort det. Nu vil jeg i al Almindelighed sige, at hvis der var noget Øjeblik, hvor

en dansk Finansminister skulde være forsigtig, saa tror jeg nok, det var i August Måned ved Krigens Begyndelse. Der var vist da neppe nogen Grund til at vise alt for stor — hvad skal jeg sige — Ødselhed med Statens Midler, og jeg erindrer, at i det Møde, som afholdtes i den overordentlige Kommission, sagde jeg kun dette, at det kunde være, at Statens Midler skulde kræves til at gøre Indkøb baade af det ene og det andet, men at man dog maatte erindre, at Midlerne for Øjeblikket var begrænsede, og at det var det sidste, man burde gaa til. I den Betragtning fik jeg Ret af alle, at Staten skulde være Reserven, man skulde tage til. Men jeg maa dog dernæst have Lov til at sige til den ærede Ordfører, naar han bebrødede mig, at jeg viste for stor Forsigtighed den Gang, at jeg overhovedet ikke begriber, hvorledes jeg har vist noget, der kunde kaldes Forsigtighed. For hvorledes skulde jeg kunne gøre det, naar der ikke rettedes nogen Opfordring til mig om at handle. Det maa dog begynde med, at en siger: gør det og det, før der bliver Lejlighed til at vise Forsigtighed ved ikke at foretage det, men der blev slet ikke rettet nogen Opfordring til mig, og det hele, der skete, var, at i Finansministeriet blev under mit Forsæde Bankerne konfronteret, om jeg saa maa sige, med Importørerne. Hvor i al Verden skulde der saa blive Lejlighed for mig til at vise den ogsaa af den ærede Ordfører i saa høj Grad paaskønnede Forsigtighed? Nej, det nytter ikke den ærede Ordfører noget — han er slet ikke usmidig, det skal jeg indrømme, han har nogen Evne til at komme bort fra en Sag og komme ind i en anden Gade —, men her er han i en Sækkegade. — Med Hensyn til dette Spørgsmaal, om Bankerne kunde skaffe Rembours eller ej, saa viste det sig dog, at de kunde, og det var ret overfladisk fra Importørernes Side at tvivle derom, for de Banker, det overhovedet kom an paa — for det ærede Medlem vil jo ikke mene, at vi skal diskutere om, hvor vidt en eller anden lille Bank, en Provinsbank, som ellers kan være udmærket, havde Dollars eller Sterling —, altsaa Hovedbankerne i København, hvorfra Importørerne skulde have deres Valuta, erklærede, at til den almindelige Forretning og mere var der Penge. En af de største Banker erklærede, at den havde endogsaa overmaade mange Midler til Raadighed, og det store Firma, jeg hele Tiden har tilladt mig at hentyde til, og hvis For-